

Suzanne Vermeer

Het strandhuis

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

Teresa

Teresa Maas hangt achter haar bureau op de redactie van *Het Nieuwsblad van Midden-Nederland*. Haar elleboog steunt op het werkblad en haar linkerwang op de kom van haar hand. Met een schuin hoofd kijkt ze ongeïnteresseerd naar het grote breedbeeldscherm dat midden op de redactie hangt. Een verslaggever van de NOS staat bij een onbewaakte spoorwegovergang waar recentelijk een dodelijk ongeluk is gebeurd en duwt zijn microfoon onder de neus van de topman van ProRail.

‘Onbewaakte overgangen zijn niet meer van deze tijd. Treinen worden steeds sneller en stiller en dat leidt tot steeds meer onveilige situaties. Daarom gaan we er topprioriteit aan geven om alle onbewaakte overgangen die we nog in Nederland hebben om te zetten in bewaakte overgangen. We hopen deze omvangrijke operatie eind 2019 klaar te hebben en rekenen op steun van provincies en gemeenten.’ Vanuit haar ooghoek ziet Teresa de deur van het kantoor van Vincent, haar hoofdredacteur, opengaan. Hij loert met samengeknepen ogen over de vrijwel lege redactie. Het gros van haar collega’s viert paasvakantie of is op pad voor een verhaal. Vlug neemt ze een actieve houding aan en begint

als een bezetene op haar toetsenbord te rammelen. Willekeurige letters die geen enkele samenhang hebben vullen het witte scherm van het tekstverwerkingsprogramma. Ze duimt dat haar baas niet dichterbij komt en meekijkt over haar schouder zoals hij wel vaker doet. Zijn brilletje op die puntige neus, dat zuinige mondje met smalle lippen, die paar resterende dunne flossen grijs haar op zijn eivormige schedel: Teresa krijgt er de kriebels van. En dan zijn kleding. Dat eeuwige overhemd onder die spencer, de ribbroek, bruine leren loafers met pedante kwastjes. Om over zijn geur nog maar te zwijgen. Alsof hij te lang opgesloten heeft gezeten in een archief zonder ramen of ventilatieroosters. Van de zware aftershave en deodorant waarmee hij dat probeert te verbloemen wordt ze misselijk. Maar hij is en blijft haar baas, dus ze zal ermee moeten leven. De vaste banen in de journalistiek liggen niet voor het oprapen en hoewel *Het Nieuwsblad van Midden-Nederland* niet in de buurt komt van de *NRC* of *de Volkskrant*, is het nou ook weer geen sufferdje. Een overstap maken naar televisiejournalistiek ziet ze niet zitten. Ze blijft liever achter de schermen, specifiek het scherm van haar eigen computer. Maar tien jaar regionaal nieuws is haar niet in de koude kleren gaan zitten. Ze merkt dat ze steeds meer op de automatische piloot draait als ze weer een stukje tikt

over de zoveelste winkeldiefstal, het tigste brandje of de zoveelste protestactie. Het kost haar steeds meer moeite om nog een beetje creatief te zijn. Het komt uiteindelijk allemaal op hetzelfde neer. De meeste van haar artikelen zijn onderling uitwisselbaar. Ze mist de creativiteit in haar schrijven, de uitdaging, de spanning. Daarom werkt ze sinds een paar maanden in de avonduren aan een boek. Niet met de intentie om het uit te laten geven. Ze weet dat dat niet kan. Ook niet als ze bij hoog en bij laag volhoudt dat het fictie is, een thriller, ontsproten aan haar fantasie. Ze schrijft het boek voor zichzelf, zoals andere mensen een dagboek of een blog bijhouden. Soms steekt het dat ze het aan niemand kan laten lezen, zeker omdat ze weet dat het goed is. Een bestseller in de dop die de boekwinkel nooit zal bereiken. ‘Wen er maar aan dat je nooit een Gemma Kastelijn wordt,’ zegt ze regelmatig tegen zichzelf. Gemma is al jarenlang de bestverkopende thrillerauteur van Nederland. Ze is goed, maar zeker niet beter dan Teresa zelf. Teresa heeft al Gemma’s boeken meerdere keren gelezen. Ze blinken niet uit in originaliteit, maar zijn wel spannend. Over een halfjaar verschijnt er weer een nieuw boek. Het zal ongetwijfeld weer een bestseller worden en Gemma’s gezicht zal dan, nog meer dan nu, continu voorbijkomen op televisie en in de bladen. Eerlijk gezegd

kan ze die kop en al die interviews nu al niet meer zien. Net als haar werk voor de krant, komt het allemaal op hetzelfde neer, maar het is meer dan dat. Als Teresa heel eerlijk tegen zichzelf is moet ze toegeven dat ze stinkend jaloers is op Gemma. Op haar succes, haar geld, op haar talent om geëngageerde gesprekken met wildvreemden te voeren, op alles wat ze heeft en wat Teresa nooit ten deel zal vallen. Sommige mensen lijken voor het geluk geboren, terwijl anderen vanaf hun geboorte moeten vechten voor hun bestaan. Ploeteren en zwoegen om overeind te blijven en niet ten onder te gaan aan de harde werkelijkheid.

Eén keer is Teresa naar een signeersessie van Gemma in een boekhandel gegaan. Uit nieuwsgierigheid. Luisteren naar haar stem als ze voorleest uit eigen werk. Het is nooit tot een handtekening gekomen. Teresa had het niet op kunnen brengen om aan te sluiten in de lange rij fans die naast een handtekening natuurlijk ook een foto met hun favoriete auteur wilden. Van een afstandje had ze Gemma gadeslagen, stiekem hopen dat ze haar pen liet vallen, haar beker thee omgooide als ze iets te enthousiast haar zwierige handtekening zette, of dat haar stem het begaf tijdens het voorlezen. Toen niets van dat alles gebeurde was ze maar naar huis gegaan. Terug naar haar eigen bescheiden flatje, waar ze zich behielp met een zeer mi-

nimalistische inrichting die door de meeste mensen niet bepaald als comfortabel bestempeld zou worden. De enkele keren dat ze mensen bij haar thuis uitnodigde, begonnen ze na een uur al te schuiven op de harde houten stoelen met ongemakkelijke rugleuningen die geen enkele steun gaven. Er was weleens een scharrel geweest die om een kussentje had gevraagd, maar die had ze moeten teleurstellen. De avond was op een fiasco uitgelopen. Toch was Teresa niet bereid om haar sterke overtuiging van ‘Wie weinig heeft kan ook weinig verliezen’ te herzien. Het gros van haar leven had ze naar de pijpen van anderen moeten dansen en nu was het haar beurt. Aan het thuis dat ze voor zichzelf had gecreëerd, mocht niemand komen. Plots beseft ze dat Vincent haar kant op komt en vlug klikt ze het tekstdocument met de brij aan onzinletters weg. Haar telefoon piept omdat er een appje binnenkomt. Ze grist hem van haar bureau en kijkt gretig naar het scherm. Haar gezicht betreft. Leest ze het goed?

‘Wat zit je nou te niksen, Maas? Daar betaal ik je toch niet voor.’

Verbitterde ouwe zak. Teresa houdt haar telefoon in de lucht. ‘Scoopje. Ik moet op pad.’

‘Waar gaat het over?’

‘Dat hoor je vanzelf. Ik ga eerst checken of de tip klopt.’

‘En jij bent de enige die getipt is?’

‘Als ik mijn bron mag geloven wel.’

‘Nou, wat sta je hier dan nog? Straks loopt het nieuws weg.’

Teresa pakt haar tas, trekt haar jas van de rugleuning van haar bureaustoel af en grist haar bijna lege flesje water mee. Ze loopt linea recta naar het kleine keukentje om het bij te vullen. Haar collega Janko staat bij de spoelbak en laat een teiltje met afwasmiddel vollopen. De hete damp slaat van het water. Teresa zet het teiltje aan de kant, houdt haar flesje onder de kraan en wast dan uitgebreid haar handen. ‘Joh, gek, dat water is gloeiend heet. Je brandt je handen.’

Janko wil een slinger aan de hendel geven, maar Teresa houdt hem tegen.

‘Prima temperatuurtje, niks meer aan doen.’

Ze zet het teiltje weer op zijn plek en Janko kijkt vol afschuw naar de vurig rode sporen die het hete water op haar huid heeft achtergelaten.

‘Ben jij van staal of zo? Dat moet toch hartstikke zeer doen!’

‘Welnee, watje.’

Teresa voelt het verschil niet tussen warm en koud. Ze voelt ook geen pijn. Meestal is dat een zegen.

Er hangt een waterig zonnetje als Teresa naar het Spanderswoud rijdt. Ze heeft haar kantooroutfit voor haar vertrek omgeruild voor de hardloopkleding die ze altijd in haar auto heeft liggen. Ze parkeert op het Noordereinde, stopt haar lange blonde krullen onder een baseballcap en trekt de klep zo ver mogelijk naar beneden om haar gezicht te verbergen. Vervolgens steekt ze via de Spanderslaan door naar het wandelbos achter het landhuis. Over een slingerend pad dat langs een kronkelig riviertje loopt wandelt ze richting het oude scoutingterrein en na enkele kilometers bereikt ze het rood-witte afzetlint. Verderop, waar recent nog een oude loods stond, is er een enorme bedrijvigheid.

Ze hurkt achter een dikke boom en slaat het tafereel gade. Mensen in witte pakken met slofjes om hun schoenen lopen via een witte tent de loods, of wat er nog van over is, in en uit. Hun gezichten zijn grotendeels verborgen achter paarse mondkappen, hun handen gehuld in paarse steriele handschoenen. Uit haar rugzakje haalt ze haar camera tevoorschijn en ze begint foto's te maken en een paar korte filmpjes. Het is lastig om goede plaatjes te schieten vanuit haar positie, maar het is beter dan niets – ze zal de eer-

ste zijn die beelden heeft. Als ze voldoende materiaal heeft, vervangt ze haar SD-kaart door een ander, leeg exemplaar. De kaart waar de foto's en filmpjes op staan, stopt ze in haar bh. Het is haar een keer gebeurd dat haar foto's zijn afgenomen op een plaats delict en dat is een keer te veel. Langzaam komt ze omhoog uit haar gehurkte positie en kruipt nonchalant en zelfverzekerd onder het afzetlint door. Het duurt niet lang voordat ze wordt opgemerkt.

'Hé, u mag hier niet komen. Hebt u de afzetting niet gezien?' Een politieman komt op haar aflopen. Hij houdt zijn handen op zijn koppel, waar onder andere handboeien, een pepperspray en zijn dienstwapen aan hangen. Zwarte krullen piepen onder zijn donkerblauwe cap met geel politielogo uit. Net als de mensen van de technische recherche draagt hij hoesjes over zijn schoenen en latex handschoenen. In plaats van om te draaien zet Teresa juist een extra stap in zijn richting, haar ogen gebiologeerd op de loods achter hem gericht.

'Kom, wegwezen. We zijn hier bezig met sporenonderzoek en u vervuult de plaats delict.'

'Plaats delict? Is er iets ergs gebeurd?' houdt ze zich van de domme. 'Is er... is er een moord gepleegd? Die mannen in witte pakken, dat is niet goed, hè? Die zie je ook altijd in van die detectiveseries. O mijn god.' Theatraal slaat ze haar hand voor haar mond.